

„Cel ce ascultă cuvintele Mele are viață veșnică”

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOP

Cu binecuvântarea și îndrumarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh NICODIM

SUMARUL:

Schimb de telegrame între M. S. Regele Mihai I și

I. P. S. Patriarh Nicodim . . . . .

Poruncile fericirii . . . . .

Sfintele femei mironosițe . . . . .

Imn bisericesc . . . . .

Viața și pătımirea Sf. mucenic Eustație . . . . .

Datoria creștinilor de a păzi poruncile lui Hristos

Invățătura Sf. Ioan Gurădeaur despre semnul Sf. Cruci.

Pacea . . . . .

O întâmplare de front . . . . .

Viață creștină numai iarna? . . . . .

O biată mamă . . . . .

Un obicei . . . . .

Cei doi călători, ...

Pr. Al. N. Constantinescu

Pr. Gh. Diculescu

Constantin Goran

Pr. C. Coman

Din Hristoița

Pr. I. Moraru

Pr. Ioan Șt. Cristache

Pr. I. N. Oporan

Pr. Traian Pârâu

Pr. Ștefan Coteanu

Pr. Toma Gherasimescu

Partea Oficială : Licitații, Circulări, Vacante.

Tablou

De cărțile I. P. S. Patriarh Nicodim, ce se găsesc de vânzare în depozitul Secției Culturale a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor:

1) Istorioare morale pentru copii	20
2) Acatistul Sf. Mina	40
3) Acatistul Sf. Nicolae	20
4) Paraclisul Maicii Domnului	20
5) Paraclisul Sf. Parascheva	20
6) Acatistul Sf. Ioan cel Nou	25
7) Paraclisul Sf. Modest	25
8) Cuvioasa Maică Melania	20
9) Religia și morala	25
10) Cinci mărgăritare	60
11) Umblați în lumină	60
12. Doi moșnegi la Ierusalim	50
13. Jos beția	60
14) Mielul lui Dumnezeu	80
15. Dumnezeu și dreptatea lui	100
16. Mănăstiri Domnești	80
17. Mănăstirile	250
18. Argatul lui Moș Procopie	100
19) Prăvilioare	100
20) Scurtă povestire despre M-tirea Neamț	800
21) Mica Biblie	1200
22) Noul Testament	1000
23. Paisie	1400
24) Cuvântări pastorale și indemnuri	1400
25) Viața Sf. Apostol Pavel Partea I	1400
26) Viața Sf. Apostol Pavel Partea II	1400
27) Viața Sf. Apostol Pavel Partea III	1400
28) Un păstor model	500
29) Primele zile ale creștinismului partea II	1400
30) Primele zile ale creștinismului partea III	1400
31) Ogorul Domnului volumul I	500
32) Ogorul Domnului volumul III	500
33) Ogorul Domnului volumul VIII	500
34) Ogorul Domnului volumul XI	500
35) Ogorul Domnului volumul XII	500

La aceste cărți se acordă un rabat de 10%.

1. Redacția și administrația la Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.
2. Inscrisă la Trib. Ifov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942.
3. Girant responsabil Pr. C. At. Popescu.
4. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T, Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942.
5. Abonamentul Lei 1000, costul unul număr, lei 50.
Nr. 11 și 12 Lei 100.

Cu ocazia aniversării urcării pe tron a
Suveranului s'a produs următorul schimb de
telegrame între M. S. Regele Mihai I și I. P. S.
Patriarh Nicodim al României :

*MAJESTĂȚII SALE REGELUI MIHAI I
PALATUL REGAL*

București

*Cu prilejul aniversării zilei de astăzi înălțând
către Bunul Dumnezeu rugăciuni ferbinți într'un
sobor de monahi ostași ai geniului nostru creștin în
Biserica Voibodală a nebiruitului Ștefan Marelui
atlet al creștinismului, am rugat îndelung pronia
divină pentru a Vă dărui sănătate deplină și dom-
nie ferită de greutate, iar Majestății Sale Reginei
Elenei, bucuria și mângâierea de a Vă vedea stă-
pânind oremile și oamenii.*

*Nicodim
Patriarhul României*

**INALT PEA SFINȚITULUI NICODIM PATRIARHUL
ROMÂNIEI Tg. NEAMȚ**

**Mulțumesc din toată inima pentru bunele
urări și frumoasele cuvinte ce ne-ați adresat Mie
și scumpei Mele Mame, cu ocazia aniversării
urcării Mele pe Tron.**

MIHAI R.

Poruncile fericirii

Poruncile fericirii omului, cât și a popoarelor, se găsesc în *Sf. Scriptură*. Dacă voim să fim fericiți pe cineva, apoi să nu neglijăm această *Carte a Cărților*, oricât de interesante ar fi celelalte scrieri ce s'ar da de cineva pentru fericirea noastră.

Este de altfel copilăresc lucru ca odată ce însuși Creatorul lumii i-a dat omului legi după care să se conducă fericit, el singur să-și facă altele! Asemenea pretențiuni îl fac să sufere în loc să fie fericit și n'are motiv să fie supărat pe nimeni decât pe sine însuși.

Este și o vorbă în popor: Ce-și face omul cu mâna lui nici necuratul nu i-o mai desface!

Omul este rânduit de Dumnezeu să trăiască între semenii săi, adică în societate. Aci pe pământ i s'a poruncit să lucreze șase zile în săptămână și să respecte Duminica, ziua șaptea, care e ziua Domnului Dumnezeu. Insuși Dumnezeu a orânduit ca munca să nu fie continuă, ci cu măsură, trebuind și corpului o odihnă. Dela neodihnă vine oboseala, dela oboseală vine boala, dela boală vine suferința atât a bolnavului, cât și a celor din jurul lui. Ce a câștigat că a alergat atât după câștig? Și-a pierdut sănătatea trupească și nici cu sufletul nu este împăcat, căci continuu își face fel de fel de reproșuri, că trebuia să fie cu măsură.

Ce ușor i-ar fi venit să asculte de porunca lui Dumnezeu și să-l fi picat cineva cu ceară și nu trebuia să calce porunca de respectarea Duminicii și sărbătorilor. Acum zace în pat, iese pe prispă și tușește, nu-i aminte de veselia celorlalți oameni, umblă după doctori și aleargă după doctorii și nu le găsește lesne.

Iată ce pățește omul care calcă numai o singură poruncă, dată de Dumnezeu tocmai pentru fericirea lui.

Dacă mergea la biserică nu se îmbolnăvea și era fericit. Acolo se înțelepția și putea să dea porunci și copiilor. Acum altă nenorocire pe capul lui, nici copiii nu-l ascultă. N'a știut cum să-i crească și culege ce a semănat. Il pedepsește însăși neascultarea lui de poruncile lui Dumnezeu, nu-l pedepsește

Dumnezeu. Dumnezeu e bun cu el, că de ar fi El drept în judecata lui ar trebui să-l chinuiească rău, fiindcă își făcea o plăcere învățându-și copiii de mici cum să înjure de Dumnezeu și de cruce și de toți sfinții.

Treziți-vă, fraților, mergeți la biserică de voiți să fiți bogați. Ascultați de Dumnezeu de voiți să fiți fericiți. Munciți șase zile în săptămână de voiți să fiți sănătoși. Respectați pe Tatăl cel ceresc de voiți să vă respecte copiii voștri. Citiți legile Lui de voiți să știți ce e viața aceasta trecătoare și care este rostul omului pe acest pământ ¹⁾).

Nu vă înjosiți chipul vostru de oameni, fiindcă sunteți făcuți după chipul lui Dumnezeu. Și când avem o așa origină cerească să nu ne bângăm singuri în noroi. «*Sus să avem inimile*!»! Așa strigă preotul din fața ușilor împărătești în fiecare Duminică și sărbătoare. Cine n'a auzit și nu trăește acel moment, degeaba trăește pe fața pământului.

Pr. AL. N. CONSTANTINESCU

Bis. Sf. Ilie-Rahova.

1) Sf. Scriptură sau Biblia, de vânzare la Institutul Biblic și de Misiune, în str. Antim, 29 București. Tot acolo se găsește și *Noul Testament*, în traducerea I. P. S. Patriarh Nicodim ca și Sf. Scriptură.

Sfintele femei mironosițe.

Printre sărbătorile al căror soroc este legat de prea luminațul praznic al Învierii Domnului este și sfânta amintire pe care biserica o face întru cinstirea sfintelor femei mironosițe. Iar această piosă pomenire are loc în Duminica a treia după Paști. În această zi femeile creștine, într'o cucernică grije, se silesc să arate că întru evlavie sunt și ele asemenea cu Maria Magdalena și celece împreună cu ea au fost martore la patima și la îngroparea Domnului.

Sfânta Evanghelie ne înfățișează în câteva locuri prezența lângă Domnul a femeilor mironosițe. Cu deosebire vrednic de aflat este faptul, că în timpul sfintelor patimi, ele, în credință și'n iubire, au găsit tăria de a rămâne lângă Celce își ducea crucea pe Golgota. În ceasul amar când cei mai mulți din ucenici lipseau de lângă Invățătorul, sfintele femei nu s'au despăr-

șit de El, ci au înfruntat cu creștinească bărbăție batjocura și suferința. Numai imaginându-ne sfâșietoarea durere cu care vor fi privit ele pe Iisus pironit pe cruce, încoronat cu spini, scuiptat și înțepat în coastă putem pricepe în ce grad au crezut, au iubit și au nădărdit ele în Domnul Iisus. Numai dintr'asemenea virtuți avea să izvorască puterea care le-a ținut până la urmă lângă Celce prin înviere avea să biruiască moartea.

De bunăseamă Domnul le va fi învăluit și mângâiat cu dumnezeiasca Sa privire dela înălțimea crucii, că ele nici în clipa în care Fiul Omului și-a dat duhul n'au fugit, ci au rămas ca împreună cu Iosif cel din Arimateia și cu Nicodim să facă pentru Dânsul cele convenite la îngropare. În minutul cel din urmă plângând priveau unde-L pun.

Cu puține zile mai înainte, când a intrat Iisus în Ierusalim, mulțime multă de popor s'a întors cu sufletul la Domnul «Foarte mulți din popor așterneau pe cale hainele lor, iar alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe cale și ziceau: Osana Fiul lui David» (Matei 21, 8-9). Ci ca să se vadă până astăzi cât de nestatornică este lumea în credințele ei, numai după câteva zile, aceiaș mulțime înnebunită de ură strigă lui Pilat: «Să se răstignească, să se răstignească!».

În mijlocul acestui cutremur de durere puține inimi au rămas neclintite în credință și 'n iubire pentru Fiul lui Dumnezeu. Ci sfântul evanghelist Marcu întru acest chip ne încredințează: «Și erau acolo și niște femei, care priveau de departe. Printre ele se aflau: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel tânăr și a lui Iosif și Salomia».

Iar Domnul Dumnezeu, cel a toate văzător și drept răsplătitor, n'a întârziat a arăta mironosițelor femei prețuirea sfântului lor devotament. Și le-a răsplătit Dumnezeu învrednicindu-le de unica și neasemuia cinste ca sîngure ele, cele dintâi să afle că Domnul a înviat și tot ele cele dintâi să vadă cu ochii lor pe Iisus chiar în ziua învierii. Căci scrie la sfânta Carte (Marcu 16, 1-6-9): «Iar după ce a trecut Sâmbăta, Maria Magdalena, Maria lui Iacov și Salomia au cumpărat mirezme ca să meargă să ungă pe Iisus». Ajungând la mormânt l-au găsit gol și un înger, în veșminte albe, le-a spus: S'a sculat (Iisus) nu este aici. «Inviind Iisus dimineața în ziua întâia a săptămânii s'a arătat întâi Mariei Magdalenei» care împreună cu celelalte au vestit învierea apostolilor și tuturor celorlalți. «Iar celece au spus acestea apostolilor erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov și altele». (Luca 24, 10).

Este greu pentru mîntea omenească să priceapă taina dăruirii cel mare de care s'au învrednicit aceste sfinte femei de a fi aflat întîi ele de învierea lui Iisus și de a-L fi văzut ele înaintea tuturor. Singură chibzuința dumnezeiască a putut rîndui o asemenea desfășurare a sfintelor evenimente.

Inmormântarea Mântuitorului se făcuse în grabă și datorită față de sfântul trup cel adormit nu se putuse face deplin și la timp. De aceea cuvioasele femei, cu atîta grije, au venit în zorile zilei a treia după îngropare, pregătite cu miruri (de aci cuvîntul mironosițe) ca să ungă trupul Domnului lor. Îndeplinirea acestei îndatoriri întru atît de mult a fost prețuită de Cel Prea Înalt încît Sfînta Evanghelie a însemnat-o de mai multe ori în cuprinsul său.

Plîngerea cu care au însoțit femeile mironosițe pe Domnul la îngropare are răsunset pînă astăzi în lumea creștină. După ce în biserici se cîntă prohodul în seara de vinerea patimilor, după ce se ocolește biserica cu sfântul epitaf, celce închipsește ducerea la mormînt a lui Iisus, lumea de parte bărbătească reîntră în biserică, iar partea femeiască rămîne afară, la mormintele neamului și jelește morții, chemându-i pe nume în cuvinte și 'n melodii zguduitoare. Oricine atunci simte cum gândul cuvios al femeilor de pe pămînt se înalță la cer odată cu mireazma plăcută a fumului de zmirnă și tămâe.

Pilda femeilor mironosițe a fost adoptată de toată creștinătatea dreptmăritoare, încît pînă astăzi femeile creștine se poartă cu morții lor la fel cu Maria Magdalena și celece au fost împreună cu ea. Ele au grija ungerii celor răposați înainte de a fi coboriți în mormînt. Deasemenea multe zile după înmormântarea cuiva femeile din familie vin în revărsatul zorilor la mormînt și cu miros frumos de smirnă și tămâe ocolesc mormintele peste cari ard făclii modeste cu lumină lină. În îndeplinirea acestor datorii femeile umblă cu atîta cuvîntă că înfățișarea lor prinde chip ca din icoane. Mă duce gândul amintirii la amii fericiți ai copilăriei, când în casa părintească, la zilele morților, nevătata mamă după ce aprindea lumânări în vasele ce urma să fie împărțite de pomana le tămâia smerit și șoptea în taină Tatăl Nostru. În mîntea noastră, a copiilor ei, care o priviam cu respect și admirație, ea era în clipa aceea marele preot care oficiînd chema de peste veacuri sufletele moșilor și strămoșilor, pe cari parcă noi le și vedeam cum se adună. Ele

umpleau căsuța noastră, în care la ceasurile cuvenite dădeau cu toții slavă lui Dumnezeu pentru toate darurile lui.

Drept aceea, cugetând noi mai adânc la cuviinciosul și neschimbatul chip în care femeile noastre cinstesc pe cei adormiți mi-am zis că mult mai lămurit decât în carte este formulată dogma învierii de către lătrâna gârbovită, care stă la mormânt de vorbă cu răposatii, ale căror chipuri ea le deslușește în lumina lumânării aprinsă lângă stâlp. Aceasta este cartea care nu greșește și care nu se pierde. Deaceia și pomenirea sfințelor femei mironosițe se va face până la sfârșitul veacurilor.

Preotul GH. DICULESCU

Bis. Popa Nan, București

Imn Bisericesc.

Veniți în sfintele altare
 Copii pribegi înfomețați.
 Din căile de lut fugare,
 Veniți în sfintele altare
 Din pâinea vieții să mâncați.
 Atâtea răni vă rod sub soare
 Și sunteți însetați mereu,
 Veniți cât timp sunteți în floare...
 Atâtea răni vă rod sub soare,
 Veniți la El, la Dumnezeu.
 Flămânzi și însetați de viață
 Veniți lângă altarul sfânt
 Să luați lumina Lui măreață. —
 Flămânzi și însetați de viață
 Că toate trec — ca umbre 'n vânt.
 Doar în Biserică-i lumină
 Și doar în Ea simți că nu treci:
 Afară-i moarte și ruină...
 Doar în Biserică-i lumină
 Și Domnu-i Impărat în veci.

CONSTANTIN GORAN

Viața și pătimirea Sf. mucenic Eustație

În timpul împăratului Traian, trăia, la Roma, un voevod de bun neam, slăvit, mai bogat și mai viteaz decât toți din jurul său. Din cauza vitejiei sale a fost ales mai mare peste oștile romane. Dar el nu cunoștea pe Dumnezeu, căci era păgân cu credința, deși prin viața sa, hrănind pe cei flămânzi și îmbrăcând pe cei goi, se arăta vrednic de o viață mai cinstită. Soția sa era tot așa de plină de fapte bune, dar tot păgână.

Dumnezeu care voește ca toți oamenii să se mântuiască și nu trece cu vederea pe cei ce fac cele bune, n'a trecut cu vederea nici pe acest ales bărbat și nu l-a lăsat să piară în întunecul înșelăciunii idolești. Odată, pe când era la vânatoare, i-a ieșit înaintea un cerb. Luându-se după cerb și, voind cu dinadinsul, să-l omoare, afundându-se mult în pădure, deodată cerbul s'a oprit și întorcându-se către Eustațiu, între coarnele cerbului s'a arătat o cruce foarte luminoasă pe care era răstignit trupul Mântuitorului. Și îndată un glas a zis către el: «De ce mă gonești, Eustație?» Frică mare a căzut peste el și căzând la pământ, ca odinioară Sf. Apostolul Pavel, a întrebat: «Cine ești Tu?» I-a răspuns lui glasul: «Eu sunt Iisus Hristos Dumnezeu, care M'am întrupat pentru mântuirea omenirii și am răbdat cruce pentru voi. Iată acum și pe tine vreau să te aduc la credința cea adevărată!».

Sculându-se Eustațiu a venit acasă și a spus femeiei sale tot ce i s'a întâmplat, iar ea s'a bucurat mult că Domnul s'a milostivit spre ei și a povățuit pe soțul său, ca, împreună cu cei doi fii ai săi, să primească îndată botezul. Și s'a botezat Eustație cu soția și cu cei doi fii ai săi. A doua zi Eustație mergând iarăși la locul unde i se arătase semnul ceresc, i s'a făcut iarăși vedenie, care i-a descoperit că multe are să pătimească pentru Hristos, dar l-a povățuit ca să-și pue nădejdea în Dumnezeu. Eustație, incredințându-se pe sine în mâna lui Dumnezeu, fiind acasă a spus toate acestea soției sale, iar ei s'au hotărât să pri-

mească toate necazurile, știind că Domnul orice întristare în bucurie veșnică le va întoarce-o. Și viețuiau ei în dreaptă credință, nevoindu-se în post și rugăciune.

Dar nu după multe zile a intrat boala și moartea în vitele sale, iar hoții i-au răpit toată agonisita sa și în puțină vreme a sărăcit așa de mult că nu mai avea nimic. Eustație nu s'a mâhnit de această pierdere, ci zicea: «Domnul a dat, Domnul a luat. Precum a voit Domnul, așa a făcut, fie numele Lui binecuvântat».

Și s'a hotărât Eustație ca să meargă cu familia sa în altă țară unde nimeni să nu-i știe nici neamul și nici starea lui de mai înainte. Și-a schimbat hainele și, luându-și soția și copiii, a ieșit din palatele sale și a plecat. Ajungând la mare s'au suit într'o corabie ca să meargă spre Egipt, dar stăpânul corabiei, fiind un bărbat foarte rău și văzând pe femeia lui Eustație foarte frumoasă, a hotărât s'o răpească. Deci sosind ei în portul unde trebuiau să se dea jos, stăpânul corabiei a oprit pe femeia lui Eustație, iar pe ei și pe cei doi fii ai săi i-a dat jos din corabie, el plecând îndată în largul mării. Se tânguia Eustație pentru soția sa cea cinstită, plângeau copiii muma, dar toată tânguiala lor a fost zadarnică.

Plecând Eustație, cu cei doi copii ai săi, a dat de o apă, peste care nu se afla nici pod și nici luntre nu se afla acolo. Neputând el să ia amândoi copiii în brațe, ca să-i treacă dincolo, a lăsat acolo un copil, iar el cu altul în brațe, a început să treacă peste repeziciunea râului. Ajungând la mal a lăsat copilul acolo și s'a întors să ia și pe celălalt copil, dar ajungând la mijlocul apei aude un țipăt. Se întoarce și abia are timp să vadă cum un leu îi răpise copilul și fugia cu el. Și sta Eustație privind și țipând cu jale, dar leul s'a dus în pustie. Atunci s'a întors înapoi, cu gândul că i-a mai rămas un copil, dar iată că el încă era departe de țărniș și un lup, ca o nălucă, a alergat la celalt copil. l-a apucat și l-a dus în pădure.

Eustație, cuprins de necazuri din toate părțile în mijlocul râului stând, în marea lăcrărilor sale se îneca. A rămas fără soție, a rămas acum și fără de copii. Și-a înălțat ochii în sus și s'a rugat ca Domnul să-i dea putere și tărie ca să rabde până la sfârșit, însă contra lui Dumnezeu n'a cârtit.

Ieșind din râu, a mers și a intrat ca paznic într'un sat, neșpunând nimănui necazurile și starea sa de mai înainte, petrecând acolo cinsprezece ani, în sărăcie, în smerenie, în posturi.

în lacrămi și în priveghere, așteptând dela Dumnezeu mila Sa cea mare. Și nădejdea lui n'a fost zadarnică, căci Dumnezeu, ispitindu-i bărbăția și credința lui, i-a păzit nevătămați și copiii și pe soția sa.

Leul pe când fugea cu copilul în pustie, a fost văzut de niște păstori cari s'au luat după el, iar leul, lăsând copilul nevătămat, a fugit. Asemenea și lupul, a fost văzut de niște plugari, cari strigând și alergând după lup, l-au făcut să lase copilul și să fugă. Păstorii și plugarii care erau dintr'un sat, au luat copiii și i-au crescut, iar copiii fiind prea mici, nu se cunoșteau unul pe altul.

Soția sa, păzită fiind de Dumnezeu, a rămas curată și nevinovată, căci stăpânul corăbiei, îndată ce a plecat cu corabia, a fost lovit de moarte iar ea a petrecut liberă, hrănindu-se cu lucrul mâinilor sale.

În acest timp s'a ridicat războiul mare contra Romanilor și toți se gândeau acum la vitejia și iscusința lui Eustație. Și a trimis împăratul în toate părțile și a găsit pe Eustație, pe care aducându-l cu mare cinste la Roma, i-a dat comanda oștirii. În oștire s'au înrolat și cei doi fii ai săi și au făcut minuni de vitejie, încât comandantul îi avea în mare cinste. neștiind că sunt fiii săi.

Pe când se întorcea dela război, copiii stând de vorbă, au început a se întreba de neamul lor și din câte povesteau fiecare au înțeles că sunt frați. Mama lor, care era servitoare, în acea casă, unde se afla comandantul și cei doi viteji, auzind cele ce povesteau, îndată a cunoscut că ei sunt fiii săi și mergând la comandant s'a dat pe față că ea este soția lui. Eustație plin de bucurie și-a îmbrățișat soția, dar se tânguia că la această bucurie și-a îmbrățișat soția, dar se tânguia că la această bucurie nu pot să ia parte și fiii săi. Soția sa luându-l de mână l-a adus la cei doi viteji și i-a spus: «iată fiii tăi».

Și căzând în brațe unul altuia, au plâns și au mulțumit lui Dumnezeu, făcându-se mare bucurie în toată tabăra de această veste minunată.

Ajungând la Roma, împăratul a silit pe Eustație și pe fiii săi să jertfească zeilor, iar ei nevoind, au fost aruncați împreună cu toții într'un bou de fier înroșit, unde ei și-au dat duhul, dar trupurile au rămas nearse. Creștinii luând cinstitelile lor trupuri, le-au înmormântat cu cinste, slăvind pe Dumnezeu, care adună la un loc pe cele risipite.

Pr. COMAN

Datoria creștinilor de a păzi toate poruncile lui Hristos.

Intâi, deci au datorie să păzească și să lucreze toți creștinii toate poruncile lui Hristos; toți creștinii, adică și clericii și mireni, bărbații și femeile, tinerii și bătrânii, călugări și cei căsătoriți, mari și mici, săraci și bogați, țărani și boeri, Impărații și Patriarhii și toți de obște, toți și tot omul de orice clasă și treaptă fără deosebire unul de altul. Pentrucă Domnul a zis sf. Săi Apostoli, că ori câte învățături vă zic și câte porunci vă dau vouă, la toți creștinii de obște le dau și-i învăț: «Iar cele ce zic vouă, tuturor zic» (Marcu, 13, 37). Sunt datori însă, toate ¹⁾ poruncile să le lucreze creștinii, adică, atât cele zece care le cuprinde Decalogul Legii cei Vechi; precum este a cinstit fiștecarea pe tatăl său și pe mama sa, să nu uciză, să nu fure, să nu mărturisească minciună, să nu poftască a lua femeia sau lucrul fratelui, său și celelalte. Deasemenea și toate poruncile care le cuprinde sf. Evanghelje, precum este, a nu sta creștinul împotriva omului rău, ci cel ce voiește a-l lovi peste obrazul lui cel drept, să întoarcă și pe cel stâng ca să-l lovească; a nu voi creștinul să ducă la judecată pe alt frate al său creștin, ci cel ce ar vrea să-i iea haina, acela să-i lase și cămașa. Cine va îndatora pe creștin să meargă o milă, să meargă cu el împreună două; să dea milostenje de obște la toți câți cer; să dea împrumut creștinul la toți cari au trebuință, să iubească pre vrăjmașul său și pre cei ce-l urăsc, să binecuvinteze pe cei ce-l blestemă și să se roage lui Dumnezeu pentru toți cei cari îl ispitesc și-l gonesc. Și ca să zic în scurt, toți creștinii sunt datori să păzească poruncile lui Hristos fără vreo alegere.

Pentrucă Domnul când a trimis pe sf. Săi ucenici să propoveduiască în lume sf. Evanghelje, le-a zis să învețe pe creștini ca să păzească toate câte le-a poruncit El, zicând: «Mergând, învățați toate neamurile, «botezându-i pre ei în numele Tatălui și al Fiului, și «al sf. Duh; învățându-i pe ei să păzească toate câte «cât am poruncit vouă» (Mat. 28, 19). Acest grai, tâlcuindu-l Marele Vasile zice: n'a zis Domnul, că dintre porunci, pe unele să le păzească creștinii, iar de altele să nu se îngrijească, nu. Ci pe toate să le păzească, fără a trece cu vederea nici măcar una singură: «Învățându-i pe ei, nu pe unele adică să le «păzească, iar pe altele nu; ci a păzit toate câte am

«poruncit vouă» (In precuv. Hot. pe larg). Și în alt loc însuși Hristos voinde a arăta că creștinii sunt datori să păzească toate poruncile lui, zicând: «Când veți face toate cele ce vi s'au poruncit vouă, ziceți, că slugi netrebnice suntem; că ce am fost datori a face, am făcut» (Luca, 17, 10). Auzi? Toate, zice, cele poruncite când le veți face și nu când pe unele le veți face iar pe altele le veți lăsa. Pentru aceasta apost. Pavel s'a pus pe sine a păzi toate poruncile Stăpânului, ca un rob a lui Dumnezeu și nu da nici o sminteală în vreun lucru, pentru care și spunea: «Nici o sminteală întru nimic dând, ca slujba noastră să fie fără prihană, ci întru toate punându-ne pre noi ca slujitori ai lui Dumnezeu» (II Cor. 6, 3).

1) Insemnează că a lucrat creștinii toate poruncile, acestea se înțelege, că nu numai să le lucreze pe toate împreună într'aceiaș vreme, ci când pe una, când pe alta, precum ar cere vremea și trebuința.

Din «Hristoitia»

Invățătura Sf. Ioan Gurădeaur semnul sf. cruci.

Mulți din cei fără socoateală, fluturând cu mâna, își fac semnul crucii pe fețele lor, dar în deșert se osteneșc; de vreme ce nu închipuesc Crucea dreaptă pe fețele lor, numai draclii se bucură de îngâmfarea aceea.

Iar dacă își va face cineva cruce dreaptă avându-și împreunate cele trei degete ale mâinii drepte, și puind mâna sa în frunt, apoi la piept și de aici în umărul drept, iar la urmă în cel stâng, atunci Ingerul văzând se veselește de adevărata închipuire a Sf. Crucii pe fețele noastre și scrie pe cei ce intră în Biserică, cu frică și cu credință.

P A C E A

Tunul a tăcut. Ostașii revin în țară. Alții nu vor mai reveni niciodată. S'au înfrățit cu pământul desrobii, mărturie veșnică a jertfei pentru țară și neam.

Unirea armatelor aliate, vitejia și spiritul de jertfă al ostașilor, dar peste toate, cu siguranță — voința lui Dumnezeu, a dus la sfârșitul războiului.

Cum după furtună vin zile bune și după acest cataclism care a secerat tineretul unei întregi generații, a distrus orașe și sate, a secătuit de averi regiuni întinse —, vor veni iar zile frumoase și senine când pacea va domni peste întregul pământ.

Dacă războiul nu a fost și nu este decât un biciu în mâna lui Dumnezeu pentru pedepsirea aspră dar dreaptă a oamenilor păcătoși; apoi pacea nu poate veni decât tot dela Dumnezeu, Creatorul lumii, în fața căruia oamenii sunt neputincioși, iar popoarele «ca o picătură de apă într'o vorbă, ca un fir de pulbere într'un cântar» (Isaia 40, 15).

Oamenii în toate timpurile au dorit pacea căutând s'o obțină prin, convenții și tratate care să nu fie rupte niciodată. După socoteala unui profesor spaniol, numai din anul 1500 înainte de Hristos și până la 186 după Hristos, s'au încheiat nu numai puțin de 8000 de asemenea tratate. N'au durat și n'au menținut pacea pentru că nu aveau la temelie dragostea de aproapele și iubirea ce trebuie să dăinuiască între frați.

Nădejtile împăcării lumii nu pot veni din lume.

Cu două mii de ani în urmă, într'un staul de vite se năștea în sărăcie și umilință pruncul Iisus a cărui misiune o vesteau cetele îngerești prin cântarea lor: «Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire» Era Mesia așteptat de veacuri pentru a împăca pe om cu Dumnezeu, cu semenii săi și cu sine însuși. «Prinț al păcii» precum l-a prevestit proorocii, aducea în lume temelii adevărate; păci. «Pace vouă», Pace las vouă, pacea mea o dau vouă». (Ioan 14, 27), nu așa cum o aveți dela lume, nedreaptă, trecătoare — ci bazată pe temelii solide.

În predica de pe munte recomandă blândețea, îngăduința, dragostea de aproapele și chiar iubirea vrășmașului; iubire fără restricții de rasă, religie sau clasă socială și dela care să nu fie exclus nici vrășmașul. Porunca cea nouă «ca unul pe altul

să vă iubiți, după cum eu v'am iubit pe voi». (Ioan 13,34) este temelie reală și durabilă pusă de Mântuitorul, «Dumnezeu al păcii» (Romani 15,33) și «împărat al dreptății». (Ebrei 7,2) la edificiul păcii.

El care a potolit marea înfuriată, a liniștit vânturile, a alinat durerea și suferința din popor, va potoli și furtuna din sufletele oamenilor.

Din nenorocire oamenii și popoarele s'au dovedit a asculta mai mult de glasul intunerecului și în locul iubirii au adus ura și răsbunarea, în locul libertății asuprirea, în locul înfrățirii desbinarea, în locul îngăduinții uneltirea vicleană și suspectarea, în locul înțelegerii încăpățănarea, arogantă, în locul păcii și buneii înțelegerii cel mai sângeros război din câte a cunoscut istoria omenirii.

După o experiență așa de tristă și păgubitoare pentru progresul omenirii, la capătul acestui cataclism ne gândim dacă nu a sosit timpul pentru începutul erei mesianice. Când «nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu va mai învăța cum să se lupte». (Mihea 4,3).

Armele cari au semănat până acum moartea și distrugerea vor deveni unelte de muncă. Holdele vor fi la timp arate, fabricile vor deschide porțile, grija zilei de mâine nu va mai tulbura pe nimeni. Artele și cultura vor străluci pentru bucuria tuturor.

Nenumărate sunt binefacerile păcii — dar nu orice pace... ci «pacea lui Hristos» întemeiată pe iubire, libertate, frăție, îngăduință, iertare — pace de la care să nu fie îndepărtat nimeni, nici chiar vrăjmași.

Așteptăm acest prețios dar al lui Hristos «ce întrece orice pricepere». (Filipeni 4, 17).

Pr. Econ. I. MORARU.

Se reamintește C. C. Preoți și tuturor celor, cărora le cade în mână această revistă de zidire sufletească, să ne trimită articole, scrise pe înțelesul tuturor, pentru a fi publicate în paginile ei.

O întâmplare de front.

Fără să fi făcut o zi de militarie, fără să fi tras vreodată cu arma, fără să fi știut că fac parte din lotul preoților care urmau să plece pe front, m'am pomenit ca din senin cu o telegramă, prin care mi se punea în vedere să mă prezint cu primul tren la regiment...

Când am sosit acolo, am avut grijă să întreb dacă e adevărat că au nevoie de mine, socotind că poate va fi vreo farsă, mai ales că data chemării coincidea și cu 1 Aprilie.

M'am înapoiat acasă să-mi iau cele necesare.

Fără să mă preocup de ceeace mi se punea în geamantan, am fugit la biserică să-mi iau obiectele religioase.

Nu știam ce să aleg mai întâi. Le-și fi vrut pe toate, ba, dacă mi-ar fi fost cu puțință, aș fi luat și biserica cu mine. Când, printre altele, am simțit că am cu mine sf. cruce și sf. cuminecătură, mi-a dispărut toată teama, socotindu-mă la adăpost, aidoma unui pui sub cloșcă, sau unui copil în brațele mamei.

Printre echipamentul ce mi s'a dat, au vrojt să-mi dea și un revolver. Refuzându-l, le-am arătat că îl am de acasă în servietă.

Printre ofițerii ce i-am cunoscut, dela început m'a izbit un locotenent de rezervă, avocat în viața civilă, prin mândria și disprețul lui.

Era spaima soldaților din regiment, de a căruj răutate și sudalmi nu scăpaseră decât prea puțini.

În timpul călătoriei spre front zilnic avusesem discuțiuni aprinse cu el, căci făcea pe liber-cugetătorul, luând în derădere religia creștină.

Cu tot respectul și bunătatea ce i-am arătat, vedeam că mă disprețuește, fiind' singurul care îl contraziceam în părerile lui și-l certam din cauza atitudinii față de soldați. Ura lui n'a mai avut margini, când după câteva zile de front, am făcut un raport la colonel, cerând să se interzică bătaia, mai ales acolo în focul ucigător, pentru că se creia între soldați multă mâhnire sufletească. Colonelul, om bun, găsi îndreptățite arătările mele și dădu ordin secret către toți ofițerii și gradele inferioare, prin care oprea cu desăvârșire bătaia.

De aci, începu și mai mult să mă urască.

Nu mai vorbesc de răzbunările lui josnice, când, în lipsa mea, îmi arunca servieta cu cele sfinte sub pat sau pe jos.

Față de această purtare, care era o blasfemie pentru cele sfinte și batjocoră pentru persoana mea, n'am făcut niciodată uz de faptul că eu aveam pe umăr o tresă mai mult ca el, ci l-am tratat cu blândețe și chiar milă.

Aveam obiceiul ca seara la culcare să le aduc aminte de rugăciune, lui și celor două ordonanțe ale noastre.

Ordonanței lui tocmai atunci îi găsia de lucru sau începea să-l înjure.

Cât de mult l-am rugat să-i dea voie și ordonanței lui să meargă cu mine la biserică dintr'un sat vecin, unde slujeam sărbătoarea! Mi-a fost cu neputință să obțin această favoare.

Ajunsesse bietul Gheorghe să-mi spună, că tot stând mereu lângă păgânul acela o să-i rămână copii orfani.

Intr'o dimineață am plecat împreună pe poziție; el să împartă niște rachete, iar eu fiind rugat de o companie să n'o dau uitării, deși mă despărțisem de ea abia de trei zile.

Pela jumătatea drumului a început o canonadă de artilerie inamică de se cutremura pământul.

Am sărit jos de pe cai și am intrat într'un șanț, antitanc.

Se părea că începem aci să ne cufundăm în pământ, aci că plutim prin văzduh.

Am început să-mi fac semnul sf. cruci și să rostesc rugăciuni, în taină sau cât puteam de tare, nu mi-am dat seama nici atunci și nici acum. Gheorghe era și el aproape, trântit în șanț.

Locotenentul țipă la el să nu facă pe placul meu și-l înjură de sf. cruce și sf. împărătașanie, pe care le știa că le aveam cu mine. Gheorghe însă nu l-a mai ascultat de data aceasta. Infuriat peste măsură îmi smulge servieta din mâini, o aruncă la câțiva metri afară din șanț și rânjește diabolic. Impinși de o forță nevăzută, am sărit afară într'o clipită, eu și Gheorghe, și am căzut pe brânci lângă servieta svârlită.

O bubuitură îngrozitoare ne asurzește și... Doamne fie voia Ta!

Când m'am trezit din buimăceală, am început să mă pipăi dacă mai sunt viu sau am intrat în veșnicie.

Gheorghie și cu mine eram cu capetele pe servietă și cu un strat de glod pe spate. Ne-am făcut semnul sf. cruci și l-am strigat pe locotenent. Niciun răspuns!

O schijă îl lovise drept în față.

Nu-i mai rămăsese din cap decât limba sfârtecată și cu dinții înfipti în ea, poate ca o ultimă remușcare pentru atâtea blastemurii pe care le pronunțase cu ajutorul ei față de divinitate.

Cetitorule, crede ce vrei! Mie însă nu-mi poate zdruncina nimeni credința, că atunci s'a petrecut o minune.

Preot IOAN ȘT. CRISTACHE

Lahovari-Vlașca

Viață creștină numai Iarna?

Aceasta o înțeleg o bună parte mai ales din creștinii dela sate cari-ți spun și se scuză: «nu este timp acum de ținut sărbătorile, de venit la biserică, de rugăciune și de celelalte datorii creștinești; la iarnă când vom fi mai liberi ne vom putea ocupa și de acestea, acum suntem ocupați cu munca ogoarelor». Ce meșter este diavolul când reușește să verse în sufletele acestor creștini asemenea idei greșite prin care-i conving că: cinstitrea Duminicii și celorlalte sărbători, mergerea la biserică și îndeplinirea celorlalte îndatoriri creștinești sunt numai pentru iarnă sau pentru atunci când nu au ce face!

Omul își poate găsi ori când de lucru. Toți putem trăi cu adevărat creștinește numai din munca cinstită, dar nu trebuie să uităm că, Bunul Dumnezeu a știut aceasta mai înainte de noi, de aceea ne-a lăsat pentru trup atâtea zile din an, pentru Sine și pentru sufletul nostru oprind foarte puține zile, pe cari creștinii trebuie să le respecte și să nu fie așa de lacomi ca să le fure și pe acestea.

Este adevărat că cei dela sate mai ales în timpul verii sunt ocupați cu munca pământului, dar nu trebuie să uite că fără ajutorul lui Dumnezeu nu pot face nimic. În fiecare Duminică și sărbătoare slujitorii Sf. Altare se roagă lui Dumnezeu: «pentru bună liniștea văzduhurilor pentru îmbelsugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice». Și oare nu tocmai în acest timp creștinul are nevoie de această rugăciune?! Ce-ar însemna munca noastră pe care o depunem fiecare potrivit rostului nostru în această viață fără ajutorul lui Dumnezeu? Ce ar însemna, ogoarele, viile, livezile și grădinile noastre, lucrate și însămânțate chiar cu cele mai bune mașini și

după cele mai bune metode, dacă asupra lor n'ar veni ploaia la timpul cerut?! Sau dacă asupra lor ar veni, gâdaci, omizile, mana și grindina ce-am folosi?! Sau în sfârșit am ajuns până la vărătul muncii noastre în hambare, dar în schimb vine asupra noastră boula în diferite chipuri sau răsboiul ce vom folosi? Apoi tocmai acum trebuie să ținem Duminicile și sărbătorile să ne facem celelalte datorii de creștini, fiindcă acum avem nevoie mai mult ca oricând de ajutorul lui Dumnezeu. Foarte mulți zic azi:

«— S'au schimbat timpurile, nu mai este belșugul de altă dată cu toate că omul se obosește mai mult ca oricând pentru a avea un belșug mai mare» — așa este — dar nu timpurile s'au schimbat ci oameni pentru că Dumnezeu ne dă timpuri mai bune sau rele după cum și viața omului este mai apropiată sau mai depărtată de dânsul.

În cartea sfântă cetim că Dumnezeu a pedepsit păcatele oamenilor și a depărtării de Dânsul, tocmai lovindu-i în munca lor, făcând ca să nu-și dea roada ei, luându-le astfel «pâinea de toate zilele». «Vei semăna multă sămânță pe câmpul tău și vei strânge puțin căci o vor mânca lăcustele. Vei sădi vii și vei lucra, dar vin nu vei bea, căci o vor mânca viermii: Omizile îți vor mânca toți pomii și roada pământului». (Deut. 28-38-39), iar în altă parte spune: «N'am vrut să vă dau nici ploaie când mai erau încă trei luni până la secerat, am dat ploaie peste-o cetate și peste alta nu. V'am lovit cu rugină în grâu, cu tăciune și cu grindină, grădinile și viile voastre le-au mâncat lăcustele... (Amos 4-9-10 Agheu 2-17) Sf. Prooroc Ilie tot pentru aceleași păcate trimite pe pământ o secetă de trei ani și șase luni. Aceste pedepse, se repetă și azi, dar creștinii noștri nu vor să le înțeleagă. Dumnezeu ceartă și pedepsește mai ales pe cei cari se lăcomesc și lucrează Duminica. Un exemplu: — «Ghiță Petre avea pogoane de porumb cam multe. Ca să nu rămână pe urmă de tot, se hotărâ ca Sâmbătă noaptea să aducă, cu două care cocenii de pe pogoanele dela «Cruce» iar Duminică mai înainte de a se lumina să aducă altul din cei dela «Cișmeaua veche». Zis și făcut. A plecat întâi la «Cruce» și a luat toți cocenii pe cari i-a făcut o glugă mare acasă. Când mai erau vre-o 2—3 ore până la ziuă, Gheorghe își luă soția în car și pornește să ia cocenii. Ajunse la locul său și începu să arunce cu grabă snopii de coceni pe cari femeia îi așeza în car. Când se revărară zorile, erau gata și ieșeau cu căruța la drum. Ajunși la valea lui

«Buzatu» trebuia să coboare drept pe drum căci pe alături nu se putea. Drumul însă era rupt din cauza ploilor și căruța se putea răsturna dela un pas la altul. Mergând așa la vale ajunse în fața unui răsturniș foarte alunecos. Porunci soții ca să se agațe de partea opusă ca să nu se răstoarne căruța, dar echilibrul carului nu se putu ține, dete de o groapă și se răsturnă caru, apucând pe nefericita femeie sub el. In zadar alergă soțul de jur împrejurul carului ca să-i dea ajutor. Nu făcu nimăc până nu dete snopii toți jos unde găsi pe biata femeie fără suflare. Lumea își îndrepta pașii spre biserică atunci când Gheorghe sdrobot de durere își aducea femeia moartă în căruță. (Nic. Mandita «Oglinda duhovnicească» partea II-a).

Și câte exemple de felul acesta nu s'ar putea da — Acolo unde creștinii se scuză că nu pot veni la biserică, nu pot respecta Dumînicile și sărbătorile, mai ales vara, acolo unde în aceste zile sfinte de dimineață îi vezi la câmp ocupați cu diferite lucrări, după masă tot în aceste zile sfinte îi vei vedea la cârciumă, la horă, la scrâncium, popice, rișcă la sfat în pieța satului și în alte părți.

Deci iubite cetitor al acestor rînduri, pentru a-ți face datoria creștinească nu primi nici un îndemn care încearcă să te abată dela aceasta. Creștinismul nu este de sezoane ci pentru totdeauna și atunci când l-a orînduit Dumnezeu, Hristos și Biserica Sa.

Pr. I. N. OPORAN
Chiojdeanca-Prahova

O biată mamă.

— In sătucul... revărsat la poalele munților, cu dealurile pline de clăbucul alb al prunilor înfloriți, primăvara, de unde trist adesea coboară până 'n uliți ecouri lungi, duioase, de bucjume străbune, în fața hanului lui Anton, picioarele vînjoase ale flăcăilor bătătoreau pămîntul voiniceste ațâțați într'una de gâlgăelile cimpoiului, într'o horă sprintenă românească...

Dar ce să fie?! Oh! Doamne, clopotele bisericii sau pornit așa ca din senin să sune jalnic ca de mort!... Gornele de la Primărie, umple cerul!...

Focuri de arme descărcate își frîng bubuiturile în maluri!..

— A început războiul!... Mobilizarea generală!

Arion cel mai chipeș flăcău din sat, a oprit hora pe loc; s'a repezit fulger acasă, și-a strâns buclucurile într'o desagă, a sărutat mâna mame-si (tața Sira a lui Aljman Plăeșu — văduvă de doisprezece ani), și a plecat la regiment. Zilele zburau par'că una după alta... dar nu tot așa pentru încercata mamă, căci toată fericirea ei, tot sprijinul bătrânețelor, Arion, era departe în fața gloanțelor. Inima i se făcuse neagră ca pământul când începură să vie veștirile de pe front. Teama că singurul ei fecior își va da sufletul, acolo, unde moartea seceră nemiloasă în stânga și'n dreapta, i s'a infipt ca un cui în inimă.

— Să-l piardă pe Arion?! Maică-Precistă, ajută-i, se bocea ea în basma!...

Zdrobiți la Mărășești, Nemții ceruseră pace. Veneau ai noștri care scăpaseră teferi; acasă și-și vedeau părinții, soțiile copilașii...; numai Arion al Plăeșitei nu mai sosea, în locul lui venise «Extractul că e mort». Biata tața Sira, înnebunise aproape când l-a primit!... Și-a rupt albiturile de pe ea... Și-a smuls părul din cap... In câteva zile era mai toată albă!... Și cine a mai văzut-o deatunci pe afară?!...

Injunghiat pe coama dealului la apus, soarele se prăbușea peste adâncuri într'o baltă de sânge. Cărduri de corbi flămânzi spintecau văzduhul croncănind pe deasupra satului. Prin ferestrele scunde ale bisericii prinsă 'n potcava verde a șiragului de tei, blânde licăriri de lumânări zâmbeau dulce la crucile triste presărate pe mormintele proaspete din preajmă, alinau bucelele de borangie ale pruncului ghemuit 'n brațele ocrotitoare ale Sfintei Fecioare. Sub policandru, în jurul sicriului pâlcuri de femei cernite îmbătrânite de vreme, plângeau înăbușit cu palma la gură, ascultând grăjrea preotului. Din când în când, două mărgele de cristal lunecau la vale și pe obrajii Părintelui Grigore, slăbiți de slujbe și de ajunare căci ca un lup turbat, tifosul exantematic îi sfâșâia într'una oile ce le păstorea de douăzeci de ani. Astăzi, mai îngropase trei!... Acum venise rândul Radei lui Constantin Cluceru, răpus și el la Oituz de o flintă.

— Dragii mei! Incă doi pușori au rămas răsleți de maica lor pe care Dumnezeu a luat-o dintre noi: o fată și un băiat de patru ani! Rudele lor sun sărace, cu câte șase, șapte copii... Eu iau s'o cresc pe Rodica!... Cine ia băiatul?...

Din fund de țindă, iată însă că o umbră înaltă se deșiră din unghere!... Se bălăbăne pe pereți, pe icoane... cotește sfioasă printre lume... și uște că-l ia de mână pe Mărgărit curmând tăcerea!...

— Să fie al meu băiatul, Taică-părinte, în locul lui Arion!
 † Sira a lui Aliman Plăeșu!

— Ningea de trei zile. Răsvrătit peste noapte, gerul înțepase casele cu mii de sulii, zăpada netezise dealuri și suhate, acoperise dumurile și gârla. Posomorâți la ferestre, pe laviți joase, moșnegii cârpeau hamurile la cai, potlogeau sacii pentru moară, iar pironite la răsboae, gospodinele migăleau pânza... droaele de copii mișunau prin pat, pe la sobă; în vatră, aburul bucatelor, se înălța tainic spre tavanele de bârna.

La Sira a lui Aliman Plăeșu, geamurile erau încă înghețate; doar câteva vreascuri ude, bolboroseau o vatră în tăciunii pe jumătate stinși. Bolnava deschise ochii mari, încercânați, aprinși de febră. De sub velința învărgată, pieptul îi tresărea neregulat, răsuflătoarea se filtra greoi prin gura uscată, interdeschisă. Asvârlit pe picioare, copilul lui Mărgărit își atârnă brațele desnădăjduit deoparte și de alta a patului... Căzuse bolnav de la Bobotează! De când vătășelu i-a adus Extractul de dispărut al lui Mărgărit bătrâna, n'a mai avut odihnă. A dat fuga la Părintele, l-a «pus pe băiat la slujbe», a dat acatiste la toate icoanele. Dar pe la Sfântu Vasile, când s'au pornit Premilitarii cu plugul cel mare acoperit tot de steaguri, să ureze pentru ostași dé pe front și țângăii cei mici cu năsucurile roșii de frig ca florile dela sorcovele lor din mână, începneau (satu) ulițele, amintirile i-a răscolit și mai rău inima. Căci, într'adevăr, cine altu rostea mai frumos plugușorul ca Mărgărit în tot satu? Cine altu trăgea mai bine buhaiu cu zeamă de varză de lătrau câinii în ogrăzi ca după urs? Cine sorcovea întâi pe Părintele Grigore, pe Maica-Preoteasă, pe Rodica și rămânea apoi la prânz la masă? Zdrobită, cu lacrimile șiroae, a dat busna în casa mare. Din fundul lăzii cu miros de busuioc, ca pe o sfântă moaștă și-a scos scurteica de catifea nenbrăcată de la nuntă. A înbrăcat-o, și-a luat toiagul de corn cu răbojul crestă de mâna lui Mărgărit, a făcut trei cruci înaintea casei și a plecat într'un suflet spre Brăila unde 'și avusese Mărgărit regimentul lui. Ceasurile lungi din sălile de așteptare, nopțile ne-

dormite, vremea rea, i-a tăjat însă avântu pe cale.

S'a întors pelin acasă dela jumătatea drumului, și întoarsă a fost....

Afară viscolul își învârtea îndârjit paloșul pe deasupra copacilor; speriate, crengile tinere se plecau șuerând rugi mieroase până la fereastra suferindei.

— Dar de ce-o fi urlând așa Haiduc?! Auzi, a rupt lanțu!...

A sărit peste poartă!... Haiduc!... Na, Haiduc!...

La căpătâi, așezați unul lângă altul în rama gătită cu tri-color, Arion și Mărgărit, par'că dădeau să-i spună: «Mamă, liniștește-te»... Lovită de durere inima își rărește însă tic-tacu... Sub fruntea brobonată de sudoare, stăruie mereu un gând... Neagră.. subțire ca o curea, mâna dibue tremurând peretele... In sfârșit, a tras-o!...

Fâșie...! E la buze!... Fotografia dispare apoi într'o spumă roșie, cleioasă...

Sania s'a oprit drept in poartă. Reîntors cănele scheaună răcâind prispa; mantaua militară, sboară pe deasupra omătului... zornăe pîteni la ușă...

— Mamă! Mamă! Am venit! A fost o greșală extractul!...

— Măr-gă-rit!.....

Sergentul Mărgărit trase iute lumânarea de la icoană... scapără și o puse aprinsă în mâna mamei — și: îngenunchie trist, prezentă chipiul ca «la rugăciune». Fața muribundeii se arcuja încet în zâmbet...

Pr. TRAIAN PÂRVU

Râncezi-Prahova

UN OBICEIU.

Există în unele părți ale Transilvanjei un obicei foarte frumos și bun de urmat: Tinerii care voesc a se căsători, și sunt, oarecum gata pentru acest fapt sunt supuși unui examen. Un grup de oameni mai bătrâni, gospodari de frunte în sat, cercetează pe «ficiorul» (flăcăul) doritor de însurătoare: dacă știe să păstreze ordine și curățenie în gospodărie, dacă se pricepe a ciopli vreun lemn pentru unele unelte casnice, dacă a învățat muncile agricole și altele.

Cam în acelaș timp fata dornică de căsătorie este cercetată

de un grup de femei — cinstite, vrednice, evlavioase — spre a se vedea dacă știe a face curat în casă, știe țese, coase, găti, îngriji un copil, și altele.

Examenul este serios, cu deamănuntul și de rezultatul lui depinde bunul nume al tinerilor precum și trecerea lor la încheierea unei familii sau amânarea cu un timp oarecare pentru cei nepregătiți. Scopul urmărit este ca cei ce se unesc, să aibă cât mai multe cunoștințe practice pentru ducerea unui bun traiu. singuri. — fără prea multe povețe din partea părinților. Ultima și cea mai interesantă probă a acestui examen este următoarea: În ziua nunții venind tinerii a se cununa, însoțiți de nași, părinți și toți nuntașii, sunt opritți în ușa bisericii de preotul satului. Acesta nu-i cunună până ce mirele și mireasa nu spun, rând pe rând, *Crezul și Tatăl Nostru*. Momentul este interesant pentru că toți cei de față sunt numai ochi și urechi și nimeni n'ar voi ca preotul să-i certe cu blândețe pe miri așa: «Apoi că v'ați cam grăbit la cununie, dar cele de trebuință nu le-ați învățat tocmai bine». Dacă se întâmplă cuiva o astfel de rușine — lucru foarte rar — nașii și părinții își iau obligația ca, în curând, tinerii să știe bine *Crezul și Tatăl nostru*, pentru ca, în lumina lor, să convețuiască și să-și crească fiii.

Venind acum prin părțile noastre și trecând peste prima parte — importantă și ea — a examenului arătat mai sus, ne întrebăm: Câți dintre flăcăii și fetele noastre ar păși pragul bisericii cu fața luminoasă că preotul și nașii i-au bătut pe umeri cu dragoste, că au știut *Crezul și Tatăl nostru*? Ba, să nu fie cu supărare, am merge și mai departe cu întrebarea: Câți dintre mirii trecuți și prin alte școli decât cea primară, s'ar putea prezenta în fața Sfântului Altar cu aceiași creștinească mulțumire.

Și, o Doamne, frumos ar fi ca toți creștinii cel puțin atât să știe și să înțeleagă: Simbolul credinței și *Tatăl nostru*, cari, în viață să le fie călăuză. Folositor ar fi (și n'ar figreu) să știe Fericirile, cele zece porunci, cele șapte Sfinte Taine, câteva rugăciuni și altele.

Căci, altfel, cum se mai numesc creștinii? Că s'au botezat? E adevărat: «Câți în Hristos v'ați botezat, în Hristos v'ați și îmbrăcat.

Dar, după cum ca om îți știți numele, vârsta, ocupația ca român îți cunoști țara și legile ei și după cum orice om are cât de puține cunoștințe medicale (fără a mai vorbi de atâtea al-

tele) pentru a-și face trupul fericit — apoi ca cel ce-ți zici «creștin», nu este bine să ai cât mai multe cunoștințe religioase pentru hrana sufletului, ca — prin ele — să dobândești veșnică și adevărata fericire?

Netăgăduit că da!

Deaceia, dator ești iubite cetitor ca fără zăbavă, să înveți, dela preoți, pe cât vei putea de multe adevăruri evanghelice: Pentru întărirea credinței, pentru înmulțirea faptelor bune, pentru *Mântuirea sufletului*.

Preotul. ȘTEFAN COTEANU

Cei doi călători

Un scriitor vechiu spune: Rațiunea și credința ar putea fi asemănată cu doi călători: credința cu un om sănătos, puternic, care poate să meargă fără oboseală zece până la cincisprezece kilometri, iar rațiunea cu un copil mic, care poate să meargă numai cu mare greutate până la un kilometru. Intr'o anumită zi rațiunea spune credinței: «O, bună credință, lasă-mă să merg și eu cu tine». Credința răspunde: «O, rațiune, tu nu poți să ții pasul odată cu mine». Totuși, a trebuit să se facă o încercare; amândouă pornesc din loc, dar în curând găsesc că e greu să meargă amândouă înainte. Când ele ajung la un râu adânc, rațiunea spune: «Pe aici eu nu pot să trec», pe când credința trece cântând. Dacă ele ajung la un munte înalt, rațiunea iarăși se plânge. Și în toate cazurile de acest fel credința se vede silită, — dacă nu vrea să lase pe rațiune cu totul în urmă — să o ia pe această din urmă în spate, «și» — așa urmărează scriitorul — «iată ce grea povară e rațiunea pentru credință».

Rațiunea — adăogăm noi — ne ajută foarte mult, căci ea îl duce pe omul cercetător până la ușile Sfintei Biserici. De aici încolo trebuie să lase credinței cuvântul cel dintâi. Când credința dă vieți; lumina descoperirii dumnezeiești, atunci rațiunea trebuie să facă așa fel ca această lumină să pătrundă în vjeață. Rațiunea singură duce la mari rătăcirii (Sfântul Apostol Pavel spune că înțelepciunea lumii acesteia e nebunie în fața lui Dumnezeu); dar rațiunea luminată de credință e o comoară neprețuită de care are nevoie fiecare om pentru fericirea sa vremelnică și veșnică.

Ce răsplată dă diavolul.

Am văzut într'o zi cum șase măgari au fost alungați să

pască pe o câmpie unde era zăpada de o palmă de groasă. Și m'am gândit: «Grădinarii aceștia s'au folosit toată dimineața de măgarî pentru negustoria lor și acum iată ce fel de răsplată le-au dat».

Tot în acest chip se folosește și diavolul de slugile lui. El îi întrebunțează tot timpul cât trăește și ei, după ce au lucrat toată viața, văd că satana nu le-a pregătit niciun lucru bun ca răsplată, ci dimpotrivă.

Cu câtă jale scria mama filosofului Hume către fiul ei! Ea credea mai înainte în toate cele sfinte, dar la îndemnul fiului ei, a lepădat această credință. Acum ea îi scria: «*Vino, fiule, și dă-mi câteva din mângâierile filosofiei tale, cum mi-ai făgăduit*».

Dar sărmanul Hume n'avea în filosofia lui nici o mângâiere pentru dânsa. Mângâierea lui semăna cu câmpia pentru pășune pe care au fost alungați măgarî: căzuse zăpadă pe ea.

Trist lucru e când sărmanul suflet nu găsește nicio mângâiere! Tot așa face și diavolul cu păcătosul care moare.

Orbii necredincioși.

Adeseori cei necredincioși spun că nu este Dumnezeu și nici suflet și vieță viitoare, rai și iad. pentru că ei nu le-au văzut niciodată.

Dar câte lucruri sunt pe lumea aceasta pe care noi nu le-am văzut?

Ia închipuiți-vă că dintr'o mulțime de orbî, unul primește vedere și începe acum să istorisească despre ceea ce au văzut ochii săi. Dintre ceilalți orbî, unii ar putea să spună: «Ce om nebun! Ce tot spune el de soare, lună, stele, alb, negru? Nu sunt pe lume lucruri de acest fel!».

— «Eu am trăit șaptezeci de ani până acum», spune un altul. «Și niciodată n'am văzut «o culoare», cum spune el! Nu pot să cred că sunt pe lume lucruri ca acestea: alb, negru, roș, verde...; totul e numai nebulie curată!».

Un alt deștept lămurește: «Și eu am umblat prin lumea aceasta de patruzeci de ani și trebuie să spun că nici eu, nici tatăl meu n'am știut că ar fi vreo deosebire între alb și negru. Tata era un om foarte cum se cade și toată vieță lui a fost orb. «Dați-mi numai un toiag bun și un câne cuminte», obișnuia el să spună. Și eu spun la fel. Și pe toate ideele nebune de soare, lună și stele le las pentru cei nebuni». Tot așa, cine ar fi putut să creadă, cu patruzeci de ani în urmă, că vorbele și cântarea

omului pot fi duse într'o clipă, din Londra la București și înapoi? Și aproape nici azi nu-ți vine să crezi aceasta, până când nu pui la lucru un aparat de radio, care ți le culege din vânt. Deci, cel ce spune că nu există decât lucrurile pe care le vezi și le simți, se înșeală amar, adeseori.

Cum s'a întors un necredincios la Dumnezeu.

Un scriitor spune mereu că el nu crede în Dumnezeu. Ba încă mai spunea că orice credință în Dumnezeu e o înșelăciune, rugăciunea e o superstiție rea și toată religia creștină ar fi numai un laț întins lumii de către preoți. Așa vorbea el, în timp ce călătorea, pe un vapor, pe Marea Egee. Dar vremea se schimbă îndată și cu ea se schimbă și toată credința acestui om. Cerul se încarcă de nori și adâncul mării — ca și cum s'ar fi înspăimântat și el de vorbele acestui tăgăduitor al celor sfinte — își ridică glasul său mândros și mâna lui amenințătoare. Furtuna se întări așa de mult, încât vaporul nu mai putea fi cârmuit, ci era purtat încoace și încolo de valuri. Strigătele de groază se întetiră tot mai mult. Valul puternic ducea vaporul spre o stâncă grozavă. Încă vreo câteva minute și avea să vie isbitura cea puternică; lovitura morții.

S'au înecat cu toții? O, nu. Dumnezeu a avut milă și i-a scăpat pe toți. Au venit îndată câteva valuri puternice care au făcut ca vaporul să treacă, pe lângă stâncă, într'o apă liniștită, sigură. Dar înainte de aceasta, omul care vorbea cu scriitorul necredincios, — după ce își ridicase privirea către cer, rugându-se lui Dumnezeu cu toată evlavia —, când își coborî ochii văzu pe scriitor în genunchi, pe punte, printre ceilalți oameni rugându-se cu toată evlavia. Furtuna rupsese toate gândurile lui necredincioase, ca pe o pânză de paianjen și, el striga acum către Dumnezeu, cerând îndurare.

Cum s'a născut religia creștină?

Păgânii spunea că zeița Minerva s'a născut înarmată, ieșind astfel din capul lui Jupiter. Tot așa și noi spunem că religia creștină s'a născut, bine înarmată, din inima lui Iisus și că ea stă în lume gata, ca un dușman al oricărei nedreptăți și a oricărei prigoane nedrepte, ca un prieten al săracilor și al nevoiașilor și ca un vrăjmaș neîmpăcat al oricărui om care e împotriva lui Dumnezeu. Dragă cititorule, tu nu ești, creștin, dacă viața ta nu e în felul acesta. Căci Mântuitorul Iisus Hristos n'a adus în lume o pace somnoroasă, ci un foc, în care

vor arde în veci toți cei ce calcă în picioare toată dragostea și jertfa Sa Dumnezeiască.

Apusul creștinismului.

Voltaire obișnuia să spună că el trește în vremea apusului creștinismului. Dar nu s'a văzut mai pe urmă, vremea lui Voltaire n'a fost apusul creștinismului, ci răsăritul lui. Batjocoritorii au spus că noi în curând vom înceta de a-L mai cinsti pe Mântuitorul și că într'o zi nu-L va mai cinsti nimeni. Noi spunem, dimpotrivă, că numele Său va fi cinstit în veci și că noi nu ne vom lepăda niciodată de El. Atâta vreme cât noi gustăm că Domnul ne iubește; cât ne luminează raza din fața Sa Dumnezeiască și cât avem făgăduința Sa că ne va trimite de a-L preamări și jubi, totdeauna binecuvântările Sale, nu vom înceta niciodată.

Pr. Dr. TOMA GHERASIMESCU

Partea oficială

Publicație de licitație, Comitetul de construcție al parohiei «Sf. Impărați» din Com. Purani, jud. Vlașca, aduce la cunoștința D-lor Pictori bisericești autorizați, că pentru lucrarea de pictură a Catapetesmei dela Sf. Biserică nouă, se primesc oferte închise până la data de 2 Septembrie 1945, la cancelaria parohială, unde se poate vedea și devizul aprobat de comisia specială de pictură bisericească.

Comitetul de construcție își rezervă dreptul de a alege pe cea mai avantajoasă ofertă. Paroh, Pr. STELIAN MATEI

Circulara Nr. 12.278/945.

S'a observat, în ultimul timp, că trecerea celor de alte confesiuni la cea ortodoxă se face de către c. preoți, cu prea mare ușurință. S'au văzut cazuri când s'a administrat taina sf. botez, a doua zi după primirea cererii de trecere la biserica ortodoxă.

Cum această trecere necesită un timp mai îndelungat, pentru inițierea celui în cauză în învățăturile bisericii creștine ortodoxe, se atrage atenția c. preoți, ca pe viitor să respecte întru totul practica bisericii și dispozițiunile legale și anume să administreze taina sf. botez după 6 luni dela primirea cererii, în care timp are loc catehizarea.

Orice abatere, va fi aspru pedepsită.

Cons. Referent, (ns) Pr. MARIUS CONSTANTINESCU

Circulara Nr. 12.282.

În ultimul timp s'a observat numeroase cazuri de conflicte familiare în sânul familiilor preoțești.

Acestea, nu numai că produc o impresie rea în mijlocul păstoriților, dar însăși biserica e lovită prin asemenea atitudini. cu atât mai mult, cu cât în cea mai mare măsură, însăși preoții sunt cauza neînțelegerilor. Aceștia caută de multe ori, ca sub forma conflictului familiar să se preteze la diferite situații condamnabile din punct de vedere moral, permițându-și conviețuirea cu femei destul de nepotrivite, gata oricând să dea totul la iveală, și să compromită haina preoțească.

Asemenea atitudini din partea preoților, fac ca legăturile de căsătorie să fie rupte și de cele mai multe ori duc la divorț.

În atari cazuri, cei ce se vor dovedi a fi cauza acestor neînțelegeri vor fi sancționați cu oprirea dela săvârșirea celor sfinte, până la clarificarea situației lor, pentru ca în felul acesta să nu se mai permită ca cineva care sfidează legile civile și dispozițiunile canonice, să continue a oficia sfintele slujbe, considerându-se împăcat cu Hristos, când el însuși este elementul turbulent și agitator, lipsit de duhul înțelegerii și iubirii creștine.

Cons. Referent, (88) Pr. MARIUS CONSTANTINESCU.

Circulara Nr. 10738/945.

Către Protoierii M-tiri, Schituri, Școli cănt., pict. și Inst. eparh. anexe.

Vi se trimite mai jos în copie ordinul circular Nr. 40260/945. al Ministerului Cultelor pentru conformare și executare.

De neexecutare rămâneți direct răspunzători.

p. Patriarh. + VENIAMIN

Consilier Referent Pr. C. DINCESCU

Circulara Nr. 40260/945.

Urmare adreselor noastre circulare Nr. 747 și 13409/945, avem onoare a vă aduce la cunoștință că termenul pentru depunerea lucrărilor în legătură cu pierderile suferite din cauză de forță majoră, în legătură cu operațiunea de războiu, ivite în gestiunile autorităților publice, a fost prelungit până la 31 August.

În consecință vă rugăm a lua urgente măsuri pentru comu-

nicarea tuturor cazurilor ivițe, binevoind a cunoaște că acesta este ultimul termen care se mai acordă pentru a se da posibilitatea gestionarilor să îndeplinească această formalitate.

p. Ministru, (ss) V. IONESCU

p. Director, (ss) SCALESCHI

Circulara Nr. 747/1945.

Avem onoare a vă aduce la cunoștință următoarele:

Comisiunea Română pentru aplicarea armistițiului, este sesizată de diverse Departamente sau instituții, asupra unor ridicări de bunuri sau abuzuri atribuite militarilor sovietici fără a i se trimite însă totdeauna precizările necesare.

Pentru a interveni la Comisiunea Aliată de control este necesar să ni se comunice în asemenea cazuri următoarele date exacte:

1. Numele și adresa persoanei dela care s'au ridicat bunuri
2. Data și locul unde s'a întâmplat acel fapt (pentru comu-
August 1945.

În consecință vă rugăm a lua urgente măsuri pentru comu-
sau abuzuri ce se semnalează;

3. Modul în care s'a ridicat bunurile (contra bon de mână, contra plată, fără nici o formalitate, sub motiv că ar fi bunuri de proveniență sovietică sau material de războiu al Germanilor sau sateliților etc.), respectiv împrejurările în care s'a comis abuzul;

4. Indicii asupra militarilor sovietici cărora li se atribuie asemenea fapte; numărul oștei militare, unitatea, gradul și numele (sau cel puțin Nr. auto-vehiculului militar sovietic și calitatea celui în cauză, precum comandant al pieții, delegat al comisiei de control în regiune etc.);

5. Denumirea, cantitatea și valoarea bunurilor ridicate; respectiv, în ce a constat abuzul comis.

Vă rugăm să binevoiți a informa de cele de mai sus organele D-voastră în subordine, atrăgându-le totodată atențiunea de a verifica, în prealabil cazurile ce urmează a fi aduse la cunoștința noastră spre a le putea face cunoscute Comisiunii române pentru aplicarea armistițiului.

p. Ministru, (ss) *indescifrabil*

Șef. Serv. Inventarului, (ss) P. Scaleschi

Această circulară s'a trimis tuturor Protoierilor. Mănăstirilor, Schiturilor de cântăreți, de pictură bis. și instituțiile eparhiale-anexe. la 14 Martie 1945. cu nr. 3469.

Circulara Nr. 11.769. CĂtre toți preoții din Eparhie.

Privitor la cultivarea terenurilor bisericesti, sesii parohiale și plusuri de sesii, vă facem atenți că trebuiesc lucrate de preoți cu mijloace proprii.

În 1943, când am hotărât ca pământurile bisericesti să fie arendate fără licitație numai preoților, ne-am gândit să venim în ajutorul lor dându-le posibilitate să-și formeze inventariul agricol necesar. ca astfel fiind înstăriți și având totul la îndemână să poată lucra cu succes pământul.

Anul acesta, în Fevruarie, am dat sfaturi preoțimei îndemnându-o să fie cea dintâi între plugari cu lucrul pământului ca să fie și exemplu și stimulent pentru enoriașii plugari.

Toate acestea avându-le în vedere Onor. Guvern a exceptat dela expropriere pământurile bisericesti, punând obligația să lucrăm singuri ogoarele noastre.

Pentru ca nu cumva să ni se arunce vreo vină cu privire la lucrul pământurilor bisericesti. atragem atenția PP. CC. Preoți, că e bine să-și procure inventariul necesar și să lucreze cu mijloace proprii aceste pământuri. să le lucreze cu temei, cu dragoste și cât mai rațional pentru a fi pildă vie poporului și de folos gospodăriilor lor.

Nu subarendați și nu lucrați în dijmă.

Cu arhierești binecuvântări.

Patriarh + NICODIM

Cons. Referent. *Pr. C. Dincescu*

Circulara Nr. 11455. din 1945.

Către toate protoeriile.

Mai jos vă redăm în copie, adresa Onor. Minister al Muncii. Sănătății și Ocrotirilor Sociale Nr. 60612/945, cu invitațiunea de a fi adusă la cunoștința c. preoți, spre luare de cunoștință și întocmai conformare.

COPIE, depe adresa Onor Minister al Muncii, Sănătății, și Ocrotirilor Sociale Nr. 60612/945, înreg. la Sf. Mitropolie sub Nr. 11455/945.

Ca urmare la raportul Serviciului Sanitar al Județului Mehedinți Nr. 4274/945, cu privire la prevederile legii și regulamentului pentru înmormântări referitoare la situația cimitirelor, binevojiți, vă rugăm, a lua măsuri, ca parohiile să nu mai admită înhumări în curtea bisericilor decât numai cu formele legale, printre care este aprobarea Ministerului Sănătății.

Deasemenea, cavourile cari se construiesc în curtea bisericilor să fie făcute după planul și tehnica care să țină seamă de regulile de igienă.

În fine, cavoul să fie construit numai pentru persoane pentru cari s'a obținut autorizația Ministerului Sănătății.

p. Ministru. (ss) *indescifrabil*

p. Director, (ss) *indescifrabil*

Vacante

Preoți

Se publică vacant postul de preot de la biserica ortodoxă română din Giurmea — Bulgaria. Doritori de a ocupa acest post vor depune cereri și acte la cancelaria Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, în termen de 15 zile după care se va anunța data concursului ce se va ține cu candidați înscriși la o dată ce se va anunța ulterior.

Protoieria I Prahova, post preot paroh parohia Predești Prahova.

Cântăreți

Se publică următoarele posturi vacante de cântăreți cu termen legal de 15 zile:

Protoieria I Capitală, post cântăreț II, Bis. Icoana.

Protoieria I Capitală, post II cântăreț, Parohia Belvedere.

Postul II de cântăreț dela Parohia Precupeții Noi-Capitală.

Protoieria I Prahova, post. I cântăreț parohia Tătărani Prahova.

Protoieria III Prahova: Parohia Sălcile.

Protoieria IV Prahova, post I cântăreț, Atârnați Șoimari Prahova și post I și II cânt. parohia Valea Plopului Posești Prahova.

Protoieria I Vlașca, post II cântăreț parohia Adormirea Maicii Domnului, Giurgiu.

Protoieria I Muscel, post II cântăreț parohia Bughea de jos Muscel